

Джованні Боккаччо

«Декамерон»

Підготували студентки групи ПР- 11

Ковальова Вероніка

Половко Анастасія

Хаврась Світлана

Джованні Боккаччі

Видатний поет італійського Ренесансу. Народився у Флоренції або Чертальдо 1313 року. Останні роки життя провів у своєму помісті Чертальдо, де й помер 21 грудня 1375 року.

Статуя біля Уффіці

Боккаччо при дворі Джованні I Неаполітанської

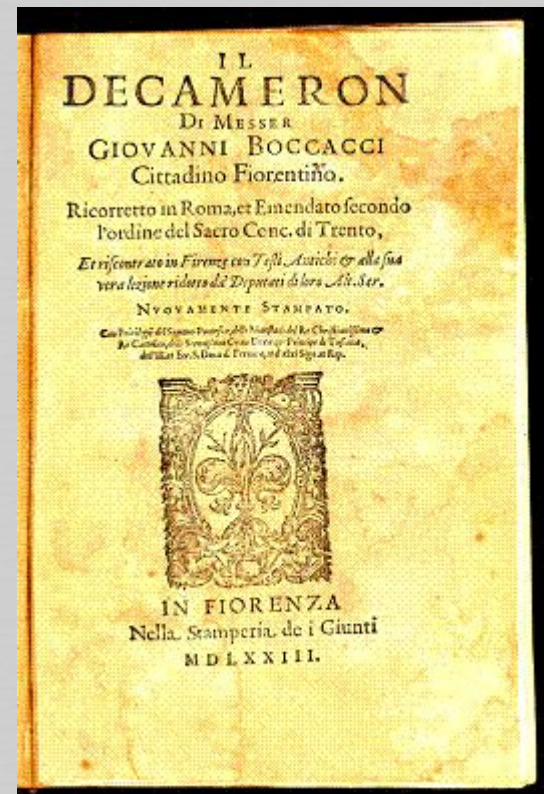
Декамерон

- Головний твір Боккаччо - «Декамерон», задуманий 1348 року і створений у 1351-1353 роках. Назва книги грецького походження, в перекладі - «десятиденник», тобто «збірка новел з обрамленням». Боккаччо на той же час став і новатором цієї форми, оскільки підпорядкував її закону «готичної вертикалі» (від низького - до високого), відповідним чином розташувавши новели.

Джерела твору

Боккаччо черпав сюжети з різних джерел:

- античних легенд
- середньовічних переказів
- куртуазних повістей
- міських фабльо
- але найчастіше – із сучасних письменників і анекдотів і випадків із реального життя.

Структура новел за ЗМІСТОМ

- Новели систематизовано:
- першими йдуть сатиричні;
- потім - авантюрні з крутійськими, але взагалі привабливими героями;
- а кінцеві новели - про людську шляхетність, де персонажі явним чином ідеалізуються.

Образ чуми

Чума

- Зображена чума у Флоренції 1347 р. - це опис очевидця.

«... вже після благодатного втілення Сина Божого років тисяча триста й сорок вісім, коли в преславнім городі Флоренції, краснішим над усі міста італійські, прокинулася чумна моровиця; чи то вже була така дія планет небесних чи Господь за діла наші неправедніі напуст такий напустив на смертних, що почалася тая чума перед кількома роками у східних землях і, вигубивши там незчисленну силу живущих, посунула без угаву о краю в край, докотилася, на і лихо, й до Заходу».

Флоренція. Церков Санта Марія Новелла

Зустріч оповідачів

Головні персонажі

- Пампінея – квітуча
- Фьяметта – вогник
- Філомена – співуча
- Емілія – ласкава
- Лауретта – ім'я коханої Петрарки (Лаура)
- Нейфіла – нова для кохання
- Елісса – друге ім'я Дідони Вергілія
- Панфіло – весь кохання
- Філострато – розчавлений коханням
- Діоней – від Venereio – богині кохання

- Ці персонажі — освічені молоді люди, вірні правилам честі та шляхетності, тонко відчуваючих красу природи та світу. Ці люди стали символом нової ери гуманістичного світогляду. Вони символізують ідеальне суспільство, побудоване на розумі, красі, свободі і порядку.

- Вони протиставлені тому хаосу і безладу, який царює в зовнішньому світі під час епідемії чуми. Боккаччо зобразив людей усіх станів, будь-якого віку й характеру, пригоди найрізноманітніші, починаючи від кумедних, веселих і закінчуючи найтрагічнішими, найзворушливішими.

Теми

- Протягом першого дня розповідалися історії «про що кому заманеться»;
- другого — «про таких, що, всякого лиха набравшись, негадано знаходять добру долю»;
- третього — «про тих, що кмітливістю своєю чого бажали добули або що втратили повернули»;
- четвертого — «про тих, чия любов мала нещасливе закінчення»;
- п'ятого — «про те, як після різних сумних і нещасливих пригод закохані зазнають нарешті щастя»;

- шостого — «про тих, які дотепною відповіддю давали відсіч глузливому слову або швидкому розуму і винахідливістю своєю од себе шкоду, небезпеку чи кривду одвертали»;
- сьомого — «про штуки, які чи то з кохання, чи то для власного рятунку витворяють жінки зі своїми чоловіками»;
- восьмого — «про різні штуки, що то раз у раз люди людям строять: жінки чоловікам, чоловіки жінкам або чоловік чоловікові»;
- дев'ятого — «кожен розповідає по своїй уподобі, що кому любе»;
- десятого — «про тих, які вчинили щось доблесне або благородне чи то в любовних, чи в інших яких справах».

Нумерологія в романі

- Набір оповідачів в романі створюється під впливом
- середньовічної нумерології та містицизму.
- 7 дам символізують чотири натуральних доброділі:
- Справедливість, Стриманість, Стійкість, Розсудливість та три богословські: Віра, Надія, Любов.

- А троє юнаків – три традиційні розділення душі давніми греками: Розум, Гнів, Пристрасть.
- Також дам – семеро, по числу днів тижня, планет, вільних мистецтв.
- Їх загальне число – десять – ідеальне число ідеального суспільства.

Проблематика

- У «Декамероні» проблематика загальнолюдська і в той же час соціальна. Перша новела першого дня починається словами: «Повідають люди про Мушатте Францези, як зробився він зі значного і багатого купця лицарем і мав на заклик папи Бонифация їхати в Тоскану ...».

-
- Одна з найкращих в «Декамероні» - перша новела четвертого дня про принца Танкреде Салернском, який убив коханця своєї дочки Гісмонди і підніс їй в золотій чашці серце коханого.

Тематичне розмаїття.

- Тематичне розмаїття. *Вісім із десяти* днів мають визначені теми, які оповідачі по-різному трактують у своїх розповідях.

- Любовна тематика – всеосяжна, універсальна, Боккаччо зображає її в найрізноманітніших варіаціях. Ситуації можуть бути комічними та веселими, агресивними та непристойними; любовні історії можуть закінчуватися щасливо або трагічно; Кохання зображується як сила, що облагороджує людину, збагачує її душу.

- Тема юності – безпосередньо пов’язана з темою кохання. Письменник розхваляє непідробність почуттів та мотивів, котрі рухають молодими людьми, та висміює розважливість та несправедливість бажань стариків;

- Жіноча тематика. В творі багато героїнь – жінки. Нерідко вони стають як об'єкт бажань, приховують в собі тайну.
- Релігійна тематика та зображення духовенства. Боккаччо враховує той факт, що релігія являє собою один з найзначніших елементів сучасного йому суспільства. Автор обмежується лише епізодичними зауваженнями щодо лицемірства та недостойної поведінки представників церкви.

- Тема глузування та іронії займають значне місце в творі. Автор дає можливість читачу ототожнити себе з персонажами, уявити себе на їх місці.

Композиція твору

- Збірка Боккаччо становить єдине ідейне та художнє мозаїчне полотно: кожна новела відображає певний фрагмент життя, а увесь твір – гуманістичне бачення світу та людини.
- «Декамерон» складається з десяти розділів (днів), кожен з яких уміщує по десять оповідок. Боккаччо застосовує прийом обрамлення.
- Усі сто новел обрамлені ліричними «Переднім словом» та «Одавторською післямовою», де автор розмірковує про вміння співчувати чужому горю і розповідає про своє кохання.

Композиція

- За словами Боккаччо, книга призначена для закоханих, зокрема жінок. Десяти новелам кожного розділу передуює інтродукція.
- Інтродукція– вступ до літературного твору або вистави, в якій автор переважно описує ідилічні ранкові пейзажі кожного нового дня, розваги товариства.

- *«Як іздумаю я собі, прекрасні дами, які ви врі зроду жалісливі, то бачу вже загодя, що сумним та невеселим здасться вам почин отсієї книги, таким-бо справді є поставлений на чолі її скорбний спомин про минулу чумну пошесть, печальний для кожного, хто був її самовидцем чи іншим яким ро-бом спізнав її.»*

Теорія

- Новели – невеликі за обсягом прозові твори із напруженим сюжетом і незначною кількістю персонажів. У них зображено одну незвичайну життєву подію. Творам властива несподівана розв’язка, точність художніх деталей, глибокий психологічний аналіз, майстерність творення характерів. В Італії перша збірка оригінальних новел з’явилася наприкінці XIII століття і мала назву «Новеліно, або сто давніх новел».

- «Декамерон» (італ. *Il Decamerone*, від грец. Δέκα «десять», ήμέρα «день» - букв. «Десятидення»).

Цікаві факти

- Вперше «Декамерон» потрапив в католицький «Індекс заборонених книг» за наказом папи Павла IV, в 1559 році. Папі Сиксту V довелося кілька разів забороняти, а потім знову дозволяти скандальну книгу; з кожним разом видавалися все більш скорочені версії. (Незважаючи на заборони, «Декамерон» все ж був доступний повсюдно).

- «Декамерон» - одне з найбільш ранніх за часом створення художніх творів, обвинувачена в «непристойності» в США.

- У 1906 році «Декамерон» був названий присяжними суду Цинциннаті «непристойною, розпусну і хтивою книгою непристойного характеру».

- У Росії кілька видань «Декамерона» були поміщені в недатований «Каталог заборонених книг і рукописів, наявних в Імператорській бібліотеці», складений, мабуть, в 19 столітті. Однак є підстави вважати, що заборона цей був не дуже суворим.

- **Справедливості заради потрібно відзначити, що зі ста історій «Декамерона» лише вісім - чисто еротичного змісту, а решта присвячені критиці суспільного устрою, спритним шахрайським витівкам, осуду ченців і священників. З восьми еротичних новел чотири засновані на витівках і жартах.**

Усім Дякуємо !

